

[Sigsgaard.]

lov til at modtage det tilbud, som de får; det har vi jo desværre oplevet eksempler på her i efteråret med „Bandens“ stykke om skoledemokrati, idet elever på visse skoler er blevet forhindret i at se det.

Der er måske, skal jeg slutte med at sige, nogle af folketingets medlemmer, der finder, at de synspunkter, som jeg har fremført her, er urimelige og meget vidtgående og vil feje dem af bordet med et: det er VS' sædvanlige overdrivelser. Til dem kan jeg kun sige, at disse synspunkter i alt væsentligt bygger på den lovgivning, der gælder for teaterdrift i vores naboland Sverige, og jeg mener selv, at de forslag og tanker, jeg har nævnt, kan gennemføres her og nu; på længere sigt skal der nok andre og mere væsentlige ændringer til.

Hanne Reintoft: Jeg skal kun komme med nogle få supplerende bemærkninger i dag om dette ganske vist vigtige og længe ventede lovforslag.

Jeg må også først gøre opmærksom på, at der efter min mening, når staten skal, og det synes jeg den skal, yde så store bidrag, må noget mere åbenhed og noget mere offentlighed til omkring de store teatres anvendelse af disse nødvendige og rimelige tilskud. Der snakkes og snakkes så ofte om demokrati på arbejdspladsen. Vi har i dansk teaterliv haft den ene affære efter den anden, hvoraf det ganske klart er fremgået, at der ikke har været det fornødne demokrati på de forskellige teatre. Jeg synes derfor, at når staten vil være støttepille, grundlag for et blomstrende teaterliv, burde det indgå i loven, at man skaffede personalet større medindflydelse, og at man forlangte større åbenhed om regnskaberne. Det er fuldstændig rigtigt, som det er blevet sagt, at mange kunstnere på grund af teaterdød, på grund af kulturlivets vanskeligheder står i lønmæssigt meget vanskelige situationer. Det gælder musikere, det gælder skuespillere. Ved deres overenskomstforhandlinger er de på grund af stor ar-

bejdsløshed og på grund af meget dårlige vilkår tit i en meget hjælpeløs stilling. Det gælder ikke mindst på provinsteatrene og på de eksperimenterende teatre.

Det koster også — og det synes jeg man måske skulle overveje, når man skal diskutere teateruddannelse — det koster teatrene og altså også hermed staten meget dyrt, at der for en del praktisk teaterarbejdes vedkommende mangler en tilstrækkelig god uddannelse. Det er tit meget kostbart for teatrene, at de skal uddanne folk til belysningsarbejde, til regissørarbejde osv. Det er tit almindelige håndværkere, der skal uddannes. De står så med en specialviden, som de siden ikke kan få honoreret på tilstrækkelig måde, fordi de egentlig ikke har et papir på, at de har gennemgået denne uddannelse. Det er en ganske klar fordyring af teaterdriften.

Jeg vil derudover gerne spørge ministeren, om det skønnes at være en forbedring, at man i den nye lov lægger afgørelsen om bevillinger fra kulturministeriet ud til den ledende politimyndighed i området i lighed med øvrige bevillingssystemer inden for erhvervslivet. Jeg indrømmer, at dette lovforslag i sig selv indeholder meget store beføjelser til kulturministeren; på den anden side er jeg netop i denne situation bange for, at det ikke er hensigtsmæssigt at placere afgørelsen et andet sted. Jeg er bange for, at det kan komme til at virke bremsende f. eks. på gruppeteatre og på politisk teater, og jeg vil gerne spørge ministeren om vurderingen heraf.

Af det, der blev sagt her i dag, vil jeg meget gerne støtte, at tilskudsordninger til gratis billetter, også bør omhandle børnehavebørn. Der er mange børnehavebørn, der har store oplevelser af at gå i børneteater, og det skulle som en naturlig selvfølge også gælde ikke alene folk på 67 år og derover, men folk med pension i det hele taget, altså også vore invalidepensionister, der tit sidder i en lige så dårlig økonomisk situation som folkepensionisterne. Det var også værd at overveje det, fru Gunhild Due sagde om